

bør tages med i Loven. Det angaar dem, der med Villie undlader at lade sig opføre paa Mandtalslisten for derigennem at unddrage sig Skat. Jeg kender flere Eksempler paa, at Folk paa den Maade er blevet fri for at betale Skat. Naar det sker med Villie, synes jeg, at det lige saa godt burde være strafbart som de Forhold, der er nævnte her i Lovforslaget. Ogsaa det vil jeg gerne henføre til Overvejelse i det kommende Udvalg.

Der er endelig endnu et Forhold, jeg gerne vilde fremdrage. Det bestemmes i § 20, at Nationalbanken er fritaget for Skat i det Omfang, dens Oktroj hjemler. Netop nu, da vi har baade Nationalbankens Oktroj og den kommunale Skattelov fremme paa samme Tid til Behandling, vilde der efter min Mening være al mulig Anledning til at forandre denne Bestemmelse, saaledes at Nationalbanken blev skattepligtig til Kommunen. Jeg indser ikke, hvorfor Nationalbanken skal være fri for Skat, naar alle andre Banker er skattepligtige. Man vil maaske sige, at den yder Staten mange Tjenester. Men det nyder Kommunen jo ikke godt af. Vi har f. Eks. i Nykøbing p. F. en Filial baade af Landmandsbanken og af Nationalbanken, men medens Landmandsbankens Filial svarer ikke saa lille Skat til Kommunen, er Nationalbankens Filial fuldstændig fri for Skat. Jeg kan ikke se, hvorfor denne sidste skal være fri for at betale Skat, og jeg henstiller, at ogsaa Nationalbanken bliver skattepligtig, nu da vi netop har dens Oktroj til Behandling paa samme Tid som den kommunale Skattelov.

Med disse Ord skal jeg anbefale, at der i hvert Fald for de to førstnævnte Punkters Vedkommende, Erhvervskommuneskatten og Overensstemmelsen mellem Statsskatteloven og Kommuneskatteloven, arbejdes hen til, at der snart kommer noget ud af dette Lovforslag.

Maegaard: Et af de Spørgsmaal, som har været underkastede størst Debat under denne Forhandling, er Spørgsmaalet om den mellemkommunale Beskatning eller rettere de Forhold, hvorunder vi ønsker Erhvervsskatten ordnet mellem Kommunerne. Jeg skal ikke blande mig i Diskussionen herom, da jeg tænker, at det Spørgsmaal vil trække sig i Orden i Udvalget. Men der er et andet Beskatningsspørgsmaal, som berøres ganske let i det foreliggende Lovforslag, og som vi i den Kreds, jeg repræsenterer, i de senere

Aar er standset noget ved. Det er Spørgsmaalet om Beskatning af Udlændinge, man maa vel ogsaa til en vis Grad kalde den en Erhvervsbeskatning. Med Hensyn til Beskatningen af Udlændinge staar der i det foreliggende Lovforslag kun følgende Bestemmelse i § 1: „Indenrigsministeren afgør, hvorvidt Udlændinge, der uden at drive borgerligt Erhverv tager Ophold i en Kommune, er skattepligtige“. Med andre Ord, det overlades ikke alene til Indenrigsministeren at afgøre, hvorvidt Udlændinge er skattepligtige, men det er tillige, havde jeg nær sagt, overladt til Myndighederne at bestemme, hvorvidt de paagældende driver et saadant Erhverv eller ikke, at de kan fritages for personlig Skat. Jeg vil gerne tillade mig at gøre opmærksom paa et Forholdovre paa Bornholm, der viser i den Retning, at det maaske vilde være hensigtsmæssigt om ikke just at optage en udtrykkelig Bestemmelse i denne Henseende i Loven, saa dog at fremkalde en bestemt Udtalelse af Indenrigsministeren. Paa Bornholms Nord- og Østkyst, specielt i de Kommuner, der i de senere Aar har haft en meget høj Skatteprocent, er der efterhaanden opstaaet ikke saa ganske faa Villaer, private Ejendomme, som er byggede af Udlændinge. Disse Udlændinge bebor Villaerne en vis Tid af Aaret, f. Eks. 3—4 à 5 Maaneder. Nu er vi ganske vist paa det rene med, at disse Udlændinge, for saa vidt de bor alene i deres Villaer, vanskeligt vil kunne blive underkastet personlig Skat. Men ofte er disse Villaer byggede saaledes, at Ejerne kan have Pensionærer. I mange Tilfælde er disse Pensionærer maaske deres nære Slægtninge, men jeg kender bestemte Eksempler paa, at det er fremmede, dem ganske uvedkommende Mennesker, som de optager i deres Beboelseshuse for en mere eller mindre rimelig Betaling. Disse Udlændinge — de er absolut Udlændinge; de har ikke Indfødsret og overhovedet ingen Forbindelse med vort hjemlige Samfund — driver altsaa paa en vis Maade et borgerligt Erhverv ved at optage Pensionærer i deres Hjem og griber derved ind i bestaaende Erhverv. Der har været stærk Tvivl om, hvorvidt de kunde beskattes. Jeg har henstillet til de kommunale Myndigheder, at de skulde søge at faa Sagen ført op til de højeste Myndigheder for at faa den afgjort. Jeg tror, at dette Forhold mere og mere vil udvikle sig saaledes, at det vil have sin Betydning for de kommunale Myndigheder derovre